

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

سه شنبه ۲۴ فیروزی ۲۰۲۶

بنیاد فیاض

بنیاد فیاض برای حقوق بشر در افغانستان

په افغانستان کی د بشر د حقوقو د پاره د فیاض بنسټ

FAYAZ Foundation for Human Rights in Afghanistan

در کابل ندای عدالت خواهی برای قربانیان قیام سوم حوت هنوز هم

طنین انداز است

بمناسبت سالگرد قیام خودجوش سوم حوت ۱۳۵۸

سوم حوت، روز قیام پرشور مردم کابل در برابر اشغالگران روس بحیث یک روز پرافتخار و فراموش ناشدنی در تاریخ معاصر افغانستان ثبت است. مردم ما طی تظاهرات بزرگ سوم حوت ۱۳۵۸ موضعگیری مخالف خویش را در برابر اشغال کشورشان در شش جدی که مرحله تکاملی فاجعه هفت ثور نامید میشد، به صراحت اعلام داشتند و سیلی رد بروی اشغالگران روس و پابوسان داخلی شان حواله کردند. فرا رسیدن سوم حوت برای آن عده از مردم افغانستان که شاهد این قیام افتخار آفرین و سرکوب خونین آن توسط نوکران روس بوده اند و یا از والدین خود داستان حماسی و در عین حال غم انگیز آنرا شنیده اند، یاد آور یک صفحه گلگون تاریخ کشور عقابهای بلند پرواز میباشد. کارمل بعد از آنکه توسط نظامیان روس بر مسند قدرت پوشالی تکیه داده شد، مسئولیت قتل عام فعالین سیاسی، افراد متنفذ مذهبی و اجتماعی و سایر شهروندان افغان طی مرحله نخست فاجعه ثور را به حفیظ الله امین و در ضمن امین را به استخبارات امریکا نسبت داد، تا روسیاهی این دوران را از چهره حزب خود و اتحاد شوروی سابق بزداید. درحالیکه قصاب شناخته شده آن دوران،

اسدالله سروری رئیس آگسا همراه با کارمل در رکاب قوای اشغالگر روس داخل افغانستان گردیده در پست معاونت صدراعظم تقرر یافت.

تظاهرات سوم حوت کابل نقاب انسان دوستی را از چهره ببرک کارمل درید و به مردم افغانستان و جهان نشان داد که کارمل میش نه، بلکه گرگ ایست که درنده تر از رفیق اش «امین جلاد» میباشد. بعد از سوم حوت کارمل با سیمای هیولایی اصلی اش داخل صحنه شد. زندان پل چرخ دوباره مملو از وطنپرستان افغانستان شد. تعداد زندانیان پل چرخ و سائر زندانهای افغانستان تا زمان تعویض ببرک کارمل با نجیب الله علی الرغم اعدام های دسته جمعی متواتر و مرگ و میر زندانیان، شش برابر گنجایش اصلی زندانهای افغانستان بوده قوس صعودی را می پیمود. دستگاه جهنمی خاد و مضحکه "محکمه اختصاصی انقلابی" که توسط اشغالگران ایجاد و در رأس آن جلاد دیگری بنام نجیب الله قرار داده شده بود، موازی با چرخش ساعت فعال بوده هر فرد مشکوک به مخالفت با اشغال یا طرفدار دموکراسی را چون سایه تعقیب نموده به حبس طویل یا اعدام محکوم میکردند.

اکنون که چهل و شش سال از سرکوب خونین قیام سوم حوت میگذرد، مردم افغانستان بخصوص بازماندگان قربانیان این حماسه، خواهان محاکمه مسئولین جنایات انجام شده درین رابطه میباشند. این خواست قربانیان را بعد از خروج روسها و سقوط ایادی شان از قدرت همه رژیم های که به یمن قدرت و کمک کشور های بیگانه بوجود آمده اند، بشمول حکام فعلی، برآورده نتوانسته اند. زیرا تأمین عدالت صرف توسط محاکم یک دولت ملی و مستقل معتقد به عدالت و محاکمه عادلانه همه آنانیکه قوانین ملی و بین المللی را زیر پا نموده باشند، ممکن میگردد. همچو دولتی مشروعیت خود را طی یک انتخابات واقعی و عادلانه از مردم گرفته و از مشروعیت بین المللی نیز برخوردار میباشد.

دولت وابسته ولو ادعای دموکراسی کنند، فاقد پشتوانه مردمی که مستلزم عدالت است، میباشد. مثلاً آقای کرزی، رئیس «جمهور» اسبق با یک چشم برای قربانیان میگریست و با چشم دیگر به جنگسالارانی که پشتوانه قدرت پوشالی اش بودند، چشمک میزد تا «منشور عفو» جنایتکارانه خود را از پارلمان متعلق بخود بگذرانند. بهمین جهت سر و صدای عدالت انتقالی ملل متحد، در نطفه خنثی شد.

تطبیق عدالت خواست ایست که «گور خونین شهیدان» با وصف گذشت چند دهه از ما می‌طبد.
به همین جهت در کابل ندای عدالتخواهی برای شهدای قیام سوم حوت ۱۳۵۸ علیه اشغالگران روس
هنوز هم طنین انداز است!

۲۰۲۶/۲/۲۲

بنیاد فیاض برای حقوق بشر در افغانستان